

เทศน์เช้า วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๙

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังเทศน์นะ ฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อหัวใจของเราไง ฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อความเข้าใจของเรา วันนี่วันพระ วันพระใกล้กับวันปีใหม่ เวลาวินปีใหม่ เราบอกอย่าให้เชื่อพยากรณ์ของใคร อย่าให้เชื่อพยากรณ์ของใคร ให้เชื่อสักจะความจริง เพราะเราเป็นชาวพุทธ เกิดมาเป็นชาวพุทธ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์

ไม่มีลัทธิศาสนาใดสอนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ลัทธิศาสนาทุกลัทธิศาสนาสอนให้คนเป็นคนดี แต่ความเป็นคนดีมันก็เป็นดีของโลกไง แต่ถ้าคนดี คนดีที่มีเขาวนมีปัญญาขึ้นมา เป็นคนดีแล้ว เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ประพฤติปฏิบัติ เราพ้นจากดีและชั่ว ความดี เราก้าวข้ามความดีไป เราก้าวข้ามความดีไปไหม นี่เราไม่ก้าวข้ามความดีไปไง เราก็อยากได้ความดีๆ ก็ต้องให้คนอื่นพยากรณ์ๆ... ใครต้องพยากรณ์

ศีล ผู้มีศีล ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะย่อมคุ้มครองเรา ธรรมะคุ้มครองเรา ใจ ถ้าเรามีคุณธรรมในหัวใจ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ สัจธรรมอันนั้น คุ้มครององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เวลาเวรกรรมมันให้ผล ถ้าเวรกรรมมันให้ผล มันเศษส่วน เศษส่วน “อาณนที่ เรากระหายน้ำเหลือเกิน ตักน้ำให้เราฉันเถอะ เรากระหายน้ำเหลือเกิน” พระอาณนที่เห็นแล้วบอกว่า “ให้ไปฉันข้างหน้าเถิด ที่น้ำขุ่น”

“อาณนที่ เรากระหายเหลือเกิน กระหายเหลือเกิน” กระหายเหลือเกิน ร่างกายมันต้องการ

ไอนี้ก็เหมือนกัน เราเกิดมา เราเกิดมามีกายกับใจๆ ในหัวใจนี้มีคุณค่ามาก หัวใจนี้มีคุณค่ามาก แต่เราก็มองแต่ปัจจัยเครื่องอาศัยๆ คนมองกันด้วยศักยภาพ ทุกคนอยากจะมีชื่อจารึกไว้ในประวัติศาสตร์ไง ในประวัติศาสตร์มันก็เวียนว่ายตายเกิดอย่างนั้นนะ ถ้าเวียนว่ายตายเกิด คุณสิ สัจธรรมอันนี้ ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนตรงนี้ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว กรรมคือการกระทำ เราเป็นคนทำมาเอง ให้เชื่อกรรมๆ เชื่อคุณงามความดีของเราไง

เวลาทำกรรมมา ทำแล้วเราก็เสียใจเป็นเรื่องธรรมดา พระเราเวลาผิดพลาดขึ้นมาทีปลง อาบัติ เวลาปลงอาบัติ ความดีความชั่วอันนั้น ความดีความชั่ว เวลาสิ้นอายุขัยไป คนเราตายไปๆ เทวทัตยังตายสดๆ ร้อนๆ สร้างบาปอกุศลไว้มหาศาล ได้ทำลายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรณีสูบไปเลย จิตตกหบดีเวลาจะตายขึ้นไป เทวดาเอารถเทียมม้า รถเทวดามารับเลย รถสวรรค์ มารับเลย นี่ไม่ต้องให้ใครพยากรณ์ เป็นไปโดยสังขารธรรมอันนั้น

แต่คนเราเวลาเราเกิดมา กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เวลาทำขึ้นมาแล้ว เวลาคนตาย ไป เวลาคนตายไปนะ ไปถึงต้องไปเจอบบาล ยมบาลเป็นคนพยากรณ์ ยมบาลเป็นคนตัดสินใจ ไอ้จะไปสวรรค์ ไอ้จะไปนรก เป็นเพราะอะไรละ เพราะมนุษย์เราทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว แต่ทำแล้ว มันไม่ยอมรับ เวลาบอกว่า “เขาหาว่าๆ ไม่ได้ทำ เขาหาว่า” มันจะเอาดีของมัน แต่เอาดีไม่ได้ไง

นี่ไง เวลาพยากรณ์ๆ ยมบาล ยมบาลเป็นคนตัดสิน ไม่ใช่พระเจ้าตัดสิน เอาพระเจ้าที่ไหน มาตัดสิน พระเจ้าเหนือกรรมหรือ เราทำความชั่ว ล้างบาปๆ เอาอะไรมาล้าง บาปมันมีอยู่กับเรา เอาอะไรมาล้าง นี่ไง แต่เวลาเราทำคุณงามความดี ข้ามพ้นดีและชั่ว ทั้งดีและชั่ว ดีและชั่ว ใคร กระทำมัน ใครทำ

เวลาทำคุณงามความดีไปเกิดเป็นเทวดา เวลาไปเกิดเป็นเทวดาของเขา เวลาพระอินทร์ ปกครองเทวดา ในเมื่อปกครอง มันมีเทวดาที่สร้างบุญกุศลมาเหมือนกัน มีแสงมหาศาล พระอินทร์ปกครองเขาด้วยความไม่สบายใจ มาใส่บาตรพระสารีบุตร มาใส่บาตรพระกัสสปะ คอยดูแลพระสารีบุตร พระกัสสปะเป็นพระอรหันต์ เวลาท่านเข้ามานสมาบัติของท่าน เสวยวิมุตติสุขของท่าน เวลาออกจากสมาบัตินั้น พระอินทร์ปลอมเป็นทุกตะเข้ญใจ เพราะพระกัสสปะจะโปรดแต่คนทุกข์คนจนใจ

“เราไปเกิดเป็นคนทุกข์คนจน ไม่มีใครเหลียวแลเรา เอาแต่คนมั่งมีศรีสุข”

นี่จะไปโปรดคนทุกข์คนจน พระอินทร์ต้องปลอมเป็นนายช่างหูก มาเป็นคนทุกข์คนจน มาใส่บาตรพระกัสสปะ ใส่บาตรๆ บุญกุศล บุญกุศลเกิดที่ไหน? เกิดจากการเสียสละเกิดจาก หัวใจที่สะอาดบริสุทธิ์ ใส่บาตรอันนั้นขึ้นมา เวลาใส่บาตรขึ้นไปแล้ว เพราะคนมั่งมีศรีสุขจะปลอมตัวขนาดไหน มันแสดงออกมันก็จับได้ พระกัสสปะกำหนดเลย โอโฮ! อาหารมันไม่ใช่ของคนจน พอใส่ลงไป เพราะของมันเป็นทิพย์ พอใส่ลงไปแล้วกำหนดก็รู้

“มหาบพิช มหาบพิชอย่าจี้โกงสิ เขาจะมาโปรดคนทุกข์คนยาก”

พระอินทร์บอกว่า “ทุกข์ยากมากเลย เวลาปกครองเขา สุดท้ายแล้วอำนาจวาสนาบารมี มันควบคุมไม่หมด”

นี่ไง แม้แต่บนสวรรค์เขาก็มีกิเลส ในนรกอเวจี เวลาคนตกนรกอเวจีไปแล้ว ผีที่มันรังแก ผีมันเห็นแก่ตัวมันก็ทำลายเขา ในนรกยังมีคุกอีกต่างหาก บนสวรรค์เวลาเขามีปัญหาอัน นี้คือ อะไร นี่ก็อะไร แล้วใครต้องพยากรณ์ ใครเป็นคนตัดสิน? กรรมมันตัดสินหมดคนนะ กรรมคือการกระทำมันตัดสิน ถ้ากรรม การกระทำตัดสิน กรรมผลของวิญญูๆ การเวียนว่ายตายเกิด เวียนว่ายตายเกิดเพราะผลบุญผลกรรม ถ้าผลบุญผลกรรม เราทำดีของเรา เราทำดีของเรา แต่คนเรานั้น ก็ผิดพลาด มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ถ้าทำผิดพลาดไปแล้วมันก็สำนึกเสีย คุณิ พระยัง ปลงอาบัติ เราสำนึกของเรา

แล้วเวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนที่นี่ สอนภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดจากการภาวนา เวลาปัญญาเกิดจากการภาวนา เราก็กลัวว่าเราประพฤติปฏิบัติแล้วเรา จะไม่เข้าใจ เราจะมีการศึกษา

ศึกษานี้เป็นภาคปริยัติ ศึกษาขนาดไหนก็ไม่รู้หรือ ศึกษานี้เป็นแนวทาง ศึกษาแล้วงงๆ อย่างนั้นนะ เพราะหลงตาทำนุตนเอง ทำนุศึกษาจนเป็นมหา ทำนุบอกศึกษาเสร็จแล้วทำนุจะ ออกประพฤติปฏิบัติ เวลาศึกษาขึ้นมาศึกษาด้วยศรัทธาณะ ถ้าทำคุณงามความดีไปสวรรค์ ถ้าไป สวรรค์ อยากไป ถ้าคุณงามความดีจะไปพรหม ก็อยากไป แต่ไปแล้วก็ต้องเวียนว่ายตายเกิด ผล ของวิญญูๆ ก็ธรรมชาติใจ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาติ การเวียนว่ายตายเกิดก็ เป็นธรรมชาติ แล้วธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดภาวนามยปัญญา ถ้าเกิด ภาวนามยปัญญา ปัญญาจะเกิดจากจิตที่มันสงบระงับ

จิตที่มันสงบระงับ เพราะอะไร เพราะปัญญาเกิดจากจิตดวงนั้น จิตดวงนั้น จิตปฏิสนธิจิต จิตที่เวียนว่ายตายเกิดไปในวิญญู มันหมดวาระ ถ้าทำคุณงามความดีก็ไปเกิดเป็นพระอินทร์ ก็จะ ไปควบคุมเขาไปดูแลเขา ถ้าทำคุณงามความดีไปเกิดเป็นยมบาล ยมบาลก็มีวาระของเขา ถ้า ยมบาล คุณิ คุณินุกฤติ คนที่เขาไม่ติดคุก พวกพัสติเขาอยู่ในคุก เขาควบคุมดูแลคนติดคุก

นี่ก็เหมือนกัน ทำคุณงามความดี ถ้ามีสถานะอย่างไรเราก็ทำหน้าที่การงานของเรา ผลของวิญญูฯ มันเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูฯ มันไม่มีสิ่งใดคงที่ตายตัว ไม่มี ไม่มี ถ้าไม่มีสิ่งใดคงที่ตายตัว จิตเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูฯ สิ่งนี้ถ้ามันถึงที่สุด เวลาภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น จิตมันต้องสงบไง จิตสงบขึ้นมาเพราะอะไร เพราะมันเกิดจากจิต พอเกิดจากจิตแล้วมันมาถอน ถอนสังโยชน์ ถอนทิฏฐิความเห็นผิด เรามิทิฏฐิ มีความเห็น แล้วทิฏฐิอันนี้ ต่างคนต่างมีทิฏฐิ มีมุมมองที่แตกต่างกัน แต่มุมมองที่แตกต่างกันมันก็มีกิเลสที่หลากหลายแตกต่างกัน มันยึดมั่นถือมั่นในความเห็นของตนแตกต่างกันไป

ถ้าทำจิตมันสงบเข้าไปแล้ว อริยสัจ สัจจะความจริงอันนั้น ผลของมรรคมันเข้าไปถอดถอนอันนั้น ถ้าไปถอดถอนอันนั้น ถอดถอน ถอดกิเลสตัดหาคความทะยานอยากในหัวใจของตน ถ้ามันถอดกิเลสตัดหาคความทะยานอยากในใจของตนแล้ว นี่ไง ถ้ามันถอดถอนอย่างนี้ ถอดออกเป็นขั้นๆ เข้าไป โสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี ถึงพระอรหันต์ นี่ไง พระพุทธศาสนาสอนที่นี้ ถ้าสอนที่นี้ มันถอดถอนกันที่นี้ แล้วใครพยากรณ์ จะมีพระเจ้าที่ไหนมาตัดสิน เอาพระเจ้าที่ไหนมาตัดสิน

มันตัดสินด้วยมรรคไง แล้วมันส่งต่อเป็นขั้นๆ ขึ้นไปนะ

สิ่งที่เขาพูดกันอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะว่าจินตมยปัญญา คุณติ รามเกียรติ์ เขารบราฆ่าฟันกันนะ มันเป็นพราหมณ์ ถ้าพราหมณ์ จินตนาการ เขาพระสุเมรุ ไอนี้มันเป็นพราหมณ์ แต่ถ้าเป็นพุทธ เป็นพุทธ เราถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ที่นี้พุทธกับพราหมณ์เข้ามาอยู่ด้วยกัน แล้วก็จะมมีปัญหา กัน มีความเห็นแตกต่างกัน ขัดแย้งกันไปตลอด ความขัดแย้งอันนั้นมันเป็นทิฏฐิมานะของคนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้มีปัญญา เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาจะออกบิณฑบาต ถ้ายังมีเวลาว่างอยู่ จะไปได้แย้งธรรมะกับลัทธิต่างๆ ไม่มีใครตอบได้หรอก ไม่มีใครตอบได้เพราะอะไร เพราะว่าพูดถึงอริยสัจ มันไม่มีใครเคยรู้เคยเห็นไง แต่จิตดวงนี้ จิตดวงนี้ การเวียนว่ายตายเกิดในวิญญูฯ เวียนว่ายตายเกิดในวิญญูฯนะ

พอพูดถึงนะ จิตได้สำนึกทุกคนกลัวผี พอตายไปแล้วทุกคนกลัวผี เพราะอะไร เพราะมันมีอยู่ มันมีอยู่ มันสัมผัสได้ แล้วนรกสวรรค์ เราคิดจินตนาการได้ พอจินตนาการได้ มันก็เขียนเป็นนิยายได้ แล้วคนศึกษาธรรมะแล้ว ศึกษาที่หลักการมาแล้ว มันก็ไปเขียนเป็นลัทธิต่างๆ ได้

ทั้งนั้นนะ แล้วก็เกี่ยวพันกันไป แต่มันบอกถึงที่สุดแห่งทุกขังไม่ได้ ทุกศาสนาก็มีการภาวนา ทุกศาสนาก็มีการทำสมาธิ แล้วสมาธิทำอะไรล่ะ เพราะอะไร เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางไว้เลย มิจฉาสมาธิ สัมมาสมาธิ

สมาธิ สมาธิเราทำความสงบของใจ ความสงบระงับ คุณิ คนทุกข์จนเจ็บใจขนาดไหน คนจะมั่งมีศรีสุขขนาดไหน ต้องการความสุขใช้ใหม่ ต้องการความสุข คนที่มั่งมีศรีสุขขนาดไหน มั่งมีมาก แต่เขามีความทุกข์เยอะเยอะไป คนที่ทุกข์จนเจ็บใจ เราว่ามีความทุกข์ๆ ถ้าเขามีสติปัญญาของเขา เขามีสมาธิของเขา เขาก็มีความสุขของเขา คนที่มั่งมีศรีสุข ถ้าเกิดเขาไปคิดที่ทรัพย์สินสมบัติของเขา เขาก็เป็นภาระเดือดร้อนในทรัพย์สินสมบัติของเขา แต่เขามีปัญญาของเขา เขาใช้สติปัญญาของเขา ทรัพย์สินสมบัติก็เป็นทรัพย์สินสมบัติใช้ใหม่ เรามีสติปัญญา เราใช้เป็นประโยชน์ใช้ใหม่ ใช้ประโยชน์ เราสร้างบุญกุศลของเราได้ใช้ใหม่ แล้วทรัพย์สินมัตตินั้นเราก็วางไว้ เราไม่ยึดติดมัน เวลาภาวนาแล้วเราก็ปล่อยวางมันได้ใช้ใหม่ แต่ถ้าเรายังติดพันมันนะ พอนั่งสมาธิ จิตมันไปแล้ว “ถ้าโอนไปธนาคารนั้นมันจะได้ ๕ เปอร์เซ็นต์ ถ้าไปซื้อหุ้นที่นั่นมันจะได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์”

มิ่งภาวนาอะไรของมิ่ง ภาวนาอะไรของเอ็ง นี่ไง มันไปติด ไปแบกรับภาระอย่างนั้น

นี่ไง ถ้ามันมีสติปัญญา มันวางให้หมด สิ่งที่เราแสวงหา เราแสวงหาทั้งนั้นนะ คนทุกข์ คนจนเขาก็แสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัยของเขา คนมั่งมีศรีสุขเขาก็แสวงหา แต่ใช้เพื่อดำรงชีวิตนี้เท่านั้น กินข้าวมือละอ้อม ที่นอนเราก็มั่นนอนเท่านั้นเอง ถ้าเรามีสติปัญญานะ คนที่มั่งมีศรีสุขที่ร่ำรวยแล้วเขาประหยัดมัธยัสถ์ เขาสร้างประโยชน์กับโลกมหาศาลเลย แต่เวลาเราร่ำรวยขึ้นมาแล้วเราไม่สร้างประโยชน์กับโลก ไม่สร้างประโยชน์ ประโยชน์กับโลกมันอยู่ที่ไหนล่ะ ประโยชน์กับโลกที่สร้างไป ใครได้ล่ะ โลกได้ใช้ไหม? ไม่ใช่ เราได้ ผู้สร้างนั้นได้

ถ้าผู้สร้างไม่ได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสร้างสมบุญญาธิการเป็นพระโพธิสัตว์ๆ ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์ใดก็ได้แล้วแต่ยังไม่พยากรณ์ ยังไม่พยากรณ์ การพยากรณ์อย่างนี้ พยากรณ์ ถ้าเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไป กำหนดเลย จะเป็นสมันั้น ชื่อนั้น เวลานั้น ถ้าพยากรณ์อย่างนี้ พยากรณ์โดยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่พยากรณ์ เป็นพระ

โพธิสัตว์ๆ มันเปลี่ยนแปลงได้ มันลาได้ มันวางได้เพื่อจะมากันกว่าเอาสิ้นสุดแห่งทุกข์ในชาติปัจจุบันนี้

ฉะนั้น ถ้าพูดถึงการพยากรณ์ๆ การพยากรณ์ของเขาทางโลก วางไว้ มันนอกพระพุทธศาสนา มันนอกพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาสอนให้ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย แต่ไม่ใช่สงฆ์อย่างพวกเรานี้หรือก พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คุณติ เวลาพระสงฆ์ คุณติ พระอัญญาโกณฑัญญะเป็นสงฆ์องค์แรกของโลก พระสงฆ์คือพระอริยบุคคล พระอริยบุคคลคือว่าเป็นอริยทรัพย์ เขามีทรัพย์ในหัวใจแล้ว สงฆ์แท้ๆ ใจ

ถ้าสงฆ์แท้ๆ ในหัวใจแล้ว เพราะคุณค่าของสงฆ์ คุณค่าของธรรมะอันนั้นมันสูงส่ง มันสูงส่งกว่าทรัพย์สินในโลกนี้ สิ่งที่มีค่าในโลกนี้ สิ่งที่มีค่าในวัฏฏะ ไม่มีสิ่งใดที่มีค่าเท่ากับอริยภูมิ แล้วถ้ามีอริยภูมิอันนั้นแล้วจะไม่กะล่อน จะไม่ปลิ้นปล้อน จะไม่หลอกลวง แต่เราจะหาพระสงฆ์อย่างนั้นที่ไหนล่ะ เราจะหาพระสงฆ์อย่างนั้นที่ไหน ถ้าเราหาพระสงฆ์อย่างนั้นไม่ได้ เราพยายามระลึกถึง

เวลาคนทำบุญ เรามีลูกศิษย์เราคนหนึ่ง เขาบอกว่า เขาตัดบาตรหลวงพ่อทุกวันเลย แต่เขาไม่เคยใส่บาตรหลวงพ่อเลย เพราะเขาไม่ไว้ใจพระสงฆ์ เวลาเขาจะใส่บาตร เขาจะระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เขาระลึกถึงรัตนตรัยแล้วเขาใส่บาตรเรา เขาฝากเราไปเฉยๆ

พอเขามาเล่าให้เราฟัง เราชมเขานะ เราชมว่า “เออ! โยมมีปัญหา” ถ้าหัวใจเรามันมีปัญหา มาก หัวใจเราไม่ไว้วางใจอะไรเลย หัวใจของเรามันไม่ยอมรับอะไรเลย ให้เราระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วฝากตัดบาตรนั้นไปเพื่อสัจธรรมของเรา เพื่อบุญกุศลของเรา คุณงามความดีของเรา เราไม่ละ เราทำคุณงามความดีของเรา ทำอันนี้ เพราะอะไร เพราะสิ่งที่มีค่า คุณน้ำใจดี คุณเวลามีความสุขดี เวลาเราพอใจ เรามีความสุขรื่นเริง มันมีความสุขขนาดไหน เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา มันบีบคั้นหัวใจเราขนาดไหน แล้วสิ่งที่เราเสียสละ เราทำของเรา เราทำเพื่อประโยชน์หัวใจของเรา มันมีค่าแค่ไหน ทำไมเราไม่มีสติปัญญาแยกแยะของเรา แต่พอกิเลสมันสอดมันแทรกเข้ามานะ “นั่นก็ไม่ใช่ นั่นก็ไม่ใช่” มันปิดกั้นนะ มันปิดกั้นเราจะทำคุณงามความดีของเรา เราจะทำเพื่อหัวใจดวงนี้ใจ

ถ้าหัวใจดวงนี้ นี่ใจ ที่ว่าบารมีๆ มันเกิดตรงนี้ใจ คนที่มีบารมี คุณติ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาไปประพาศปฏิบัติ อาฬารดาบส อุทกดาบส “เธอมีสมาบัติเหมือนเรา เป็น

อาจารย์เหมือนเรา สอนเราได้” เจ้าชายสิทธัตถะปฏิเสธตลอด เพราะท่านมีอำนาจวาสนาบารมี เพราะเวลาท่านเกิดที่สวนลุมพินีวัน “เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย เราจะเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” แล้วชีวิตของท่านก็โดนพระเจ้าสุทโธทนะพยายามจะรักษาไว้กับโลก ท่านก็พยายามจะสละออกมา

เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมา คนนั้นก็ชักนำไปทางนี้ คนนั้นก็ชักนำไปทางนี้ คนจะชักนำไปมหาศาลเลย ออกจากเมืองมาราฐคฤห์ มาเจอพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้าพิมพิสารจะให้กองทัพครึ่งหนึ่งกลับไปเอาอำนาจคืน ท่านบอกไม่ใช่ ท่านออกมาเพื่อประพาศปฏิบัติจริงๆ ท่านออกมาหาโพธิญาณจริงๆ

เวลาออกประพาศปฏิบัติมันยังมีแ่งมึงอน มีเล่หมีเหลี่ยม สังกมร้อยแปดเลย แต่เพราะอำนาจวาสนาของท่าน ท่านได้สร้างบุญกุศลของท่าน ท่านมีจุดยืนของท่าน จุดยืนที่ไหน จุดยืนที่ถ้าเรายังสงสัยอยู่ ถ้าเรายังมีปมในหัวใจอยู่ มันยังเกิด ก็ที่ออกมาเพราะเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตายแล้วมันสะเทือนใจใจ ถ้ามันสะเทือนใจแล้วเราจะไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ถ้ามันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันต้องแ่งมึงกลางหัวใจสิ ถ้าอย่างนั้น วิชชา เวลาธรรมจักๆ ญาณ อุทปาติ ปญญา อุทปาติ วิชชา อุทปาติ อาโลโก อุทปาติ มันสว่างกระจ่างแจ้งกลางหัวใจ มันปลอดโปร่ง มันโล่งโล่ง มันทำลายหมด เออ! อย่างนี้สิเว้ยไม่เกิด ถ้ามันไม่เกิดมันต้องกังวานกลางหัวใจสิ ไม่เกิดมันต้องเกิดให้จริงจังอย่างนี้สิ

ไอนี้บอกคนนี้ก็ยกย่อง คนนี้ก็สรรเสริญ แต่ยังสงสัยอยู่ ไม่ยอม ด้วยอำนาจวาสนาบารมีนี่ก็เหมือนกัน เราไม่ไว้ใจ เราไม่เชื่อใจใครทั้งสิ้นเลย เราก็ต้องมีปัญญาของเราสิ เราต้องคัดต้องแยก ในสังคมทุกสังคมมีทั้งคนดีและคนชั่ว ในสังคมทุกสังคมมีดีและเลวปนกัน เราจะต้องแยกแยะของเราเอง

นี่ก็เหมือนกัน เพราะมันมั่วซั่วกันจนเราไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นพุทธ อะไรไม่เป็นพุทธแล้ว แล้วเราจะไปเชื่อนะ ไปศึกษาให้ดี ศึกษาให้คึนนะว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มันอย่างไร แล้วเราอยากจะเป็นชาวพุทธแท้

เราภูมิใจกันนะ ทั่วโลกย้อนกลับมาพระพุทธศาสนา เพราะพระพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ ศาสนาพุทธนี้เป็นศาสนาแห่งสันติภาพ ให้อภัยกัน ให้อภัยแล้วไม่เบียดเบียนกัน ให้เสียสละต่อกัน ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งสันติภาพ

แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลยนะ ในศีล
ทุกข้อให้มีเสียสละ ให้มีเมตตาต่อกัน แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชื่นชมในการ
ทำลาย ในการฆ่า คือการฆ่ากิเลส การฆ่ากิเลสคือกิเลสตัดหาความทะยานอยากในหัวใจของเรา
ตัดป่าทั้งป่า ไม่ได้ตัดต้นไม้แม้แต่ต้นเดียว สังคมก็อยู่อย่างนี้ แต่เราทำลายกิเลสอวิชชาในหัวใจ
ของเราไป

กิเลสอวิชชาเวลามันคิดในหัวใจของเรา เวลามันทำลายคนอื่นราบไปหมดเลย แต่เวลา
ธรรมะเข้าไปทำลายมันนะ ไม่มีอะไรบุบสลายเลย โลกนี้อยู่โดยดั้งเดิมของเขา โลกนี้อยู่โดย
สมบูรณ์ของเขา แต่เวลาทำลายกิเลสตัดหาความทะยานอยากในใจของเรา ทำลายอันนี้ แล้ว
ทำลายอันนี้มันทำลายซึ่งๆ หน้า ถ้ามันทำลายแล้วนะ เออ! หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรา ถ้า
ร้องอ้อ! ร้องเออ! นั่นนะใช่ แต่ของเรายังไม่เจอ ให้คนนั่นชม ให้คนนั่นยกย่อง ให้คนนี่
สรรเสริญ

คน ทำไมต้องให้เขายกย่อง ปัจจัตตัง สันติภูริโก หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงตาท่าน
บอก แม้แต่นั่งอยู่ซึ่งๆ หน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่ถามปัญหาธรรมะเลย เพราะ
ธรรมะเป็นอันเดียวกัน นี้ของแท้ต้องเป็นอย่างนั้น ของแท้เป็นปัจจัตตัง เป็นสันติภูริโก ประกาศ
ก้องกลางหัวใจดวงนั้น เอวัง